

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Filipa Dienstbiera, soudce zpravodaje Václava Štencle a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **S. K.**, zastoupený Mgr. Martinem Bílým, advokátem, sídlem Veleslavínova 252/5, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2023, č. j. MSK 26936/ 2023, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 1. 2025, č. j. 18 A 14/2023-79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **se z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Magistrát města Ostravy rozhodnutím ze dne 26. 1. 2023, č. j. SMO/051980/23/DSC/Koz, uznal žalobce vinným ze spáchání čtyř přestupků spočívajících v porušení § 6 odst. 8, § 6 odst. 1 písm. h), § 87 odst. 3 a § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Žalobce měl totiž dne 16. 8. 2021 v 8:00 na ulici Stará cesta v Ostravě řídit motocykl, u něhož nebyla ověřena technická způsobilost, bez ochrany zraku a bez platného posudku o zdravotní způsobilosti, přičemž na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz, který by osvědčoval jeho oprávnění k řízení motorových vozidel skupiny A2. Za to mu magistrát uložil pokutu ve výši 8 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu sedmi měsíců a povinnost

uhradit náklady řízení stanovené paušální částkou 1 000 Kč. Žalovaný následně rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Toto rozhodnutí napadl žalobce správní žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji shledal zčásti důvodnou, a v záhlaví uvedeným rozsudkem proto zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Napadené rozhodnutí podle něj bylo nepřezkoumatelné. Žalovaný se nevypořádal s námitkou neprovedení důkazu výsledkem žalobce a s otázkou, zda je dána společenská škodlivost přestupku spočívajícího v řízení bez platného posudku o zdravotní způsobilosti, jestliže žalobce předložil ve správním řízení aktuální posudek, který jeho zdravotní způsobilost osvědčuje. Zbývající žalobní námitky soud neshledal důvodnými.

II. Kasační stížnost

[3] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítá, že krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu, podle které soud zruší správní rozhodnutí pouze v případě, že trpí takovou vadou, která způsobuje jeho nezákonnost, resp. v důsledku které je žalobce zkrácen na právech. Stěžovatel zpochybňuje, zda vůbec žalobce učinil důkazní návrh na svůj výsledek, a dodává, že žalobce nezdůvodnil, proč by provedení jeho výsledku mělo být nezbytné k uplatnění jeho práv. I kdyby stěžovatel neodůvodnil neprovedení navrženého důkazu, žalobce nebyl zkrácen na právech, neboť se mohl neomezeně vyjadřovat. Navíc tvrdil, že neumí česky, a domáhal se ustanovení tlumočníka. Je tedy otázkou, jak by byl za této situace vůbec schopen vypovídat. Námitku absence materiálního znaku přestupku žalobce v odvolání nevznesl. Napadené rozhodnutí tak nemůže být nepřezkoumatelné z důvodu, že se s ní žalovaný nevypořádal. Krajský soud dovodil z lékařského posudku vystaveného tři měsíce po spáchání přestupku, že žalobce byl pravděpodobně zdravotně způsobilý i v době spáchání přestupku. Takový závěr je nepodložený a krajský soud k němu nebyl oprávněn (a není k němu oprávněn ani žalovaný), neboť nemá potřebné znalosti.

[4] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[6] Stěžovatel předně namítá, že krajský soud nerespektoval judikaturu, podle níž je důvodem pro zrušení správního rozhodnutí pouze taková vada, která způsobuje nezákonnost rozhodnutí, resp. v jejímž důsledku je žalobce zkrácen na právech. Ačkoliv tuto judikaturu stěžovatel přímo neoznačuje, uvedený právní názor byl opakovaně vyjádřen ve vztahu k podstatným porušením ustanovení o řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS, ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001-30, č. 494/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 - 53). Tento právní názor však není přenositelný na vadu spočívající v nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tato vada totiž automaticky vede ke zkrácení žalobce na jeho právech, neboť mu znemožňuje v žalobě rozporovat konkrétní argumentaci správních orgánů, ať už proto,

pokračování

že taková argumentace chybí, nebo proto, že je rozhodnutí vnitřně rozporné či nesrozumitelné. Učinil-li tedy krajský soud závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, nemohl postupovat v rozporu s uvedenou judikaturou, která se vztahuje na jiné typy vad.

[7] Krajský soud shledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným v první řadě z důvodu nevypořádání odvolací námitky, že nebyl proveden navržený důkaz výsledkem žalobce. Zpochybňuje-li nyní stěžovatel, že by vůbec byl takový důkazní návrh učiněn, mívá se tato argumentace s nosným důvodem napadeného rozsudku. Vůbec totiž nezpochybňuje to, že uvedená odvolací námitka byla uplatněna a že ji nevypořádal. Spíše na okraj proto Nejvyšší správní soud poznamenává, že i samotný důkazní návrh byl uplatněn, a to v podání ze dne 3. 11. 2022. Důvody neprovedení tohoto důkazů, které stěžovatel uváděl již v řízení o žalobě a uvádí je i nyní v kasační stížnosti, měly své místo právě v rozhodnutí o odvolání. Jeho nepřezkoumatelnost nelze dodatečně zhojit podrobnějším zdůvodněním učiněným až v rámci soudního přezkumu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, nebo ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS). Stejně jako krajský soud, ani nyní Nejvyšší správní soud proto tyto dodatečné důvody nemůže vzít při svém rozhodování v úvahu.

[8] Nedůvodnou je také námitka, že krajský soud nemohl zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost v otázce naplnění společenské škodlivosti přestupku (řízení bez platného posudku o zdravotní způsobilosti), jestliže zároveň dospěl k závěru, že žalobce ve svém odvolání nevzníkl odpovídající námitku.

[9] Důvodem nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí totiž nemusí být pouze nevypořádání odvolací námitky, nýbrž také situace, kdy z rozhodnutí není zřejmé, jak správní orgán uvažil o pro věc zásadních skutečnostech (z poslední doby viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2025, č. j. 7 Ads 244/2024-23, a ze dne 14. 8. 2025, č. j. 8 Afs 102/2022-67, nebo usnesení ze dne 21. 8. 2025, č. j. 9 Azs 101/2025-29). Právě pod tuto situaci přitom krajský soud zjevně podřadil to, že se žalovaný nijak nevypořádal s otázkou, zda je dána společenská škodlivost přestupku spočívajícího v řízení bez platného posudku o zdravotní způsobilosti, jestliže žalobce předložil ve správním řízení aktuální posudek, který jeho zdravotní způsobilost osvědčuje. V obecné rovině tak není závěr krajského soudu bez dalšího v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu vztahující se k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí.

[10] Zda se v tomto případě skutečně jedná o tak zásadní skutečnost, o které by měl stěžovatel uvažovat i bez příslušné odvolací námitky, je v tomto případě nadbytečné posuzovat. Krajský soud totiž přehlédl, že žalobce naopak ve svém odvolání námitku absence společenské škodlivosti uvedeného jednání uplatnil, a to na páté straně, v prvním odstavci. Závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí i v této části proto ob stojí, neboť tato námitka zůstala ze strany stěžovatele nevypořádána.

[11] Výtky stěžovatele týkající se hodnocení lékařského posudku vyhotoveného po spáchání přestupku sice nesměřují proti nosným důvodům napadeného rozsudku, stěžovatel nicméně zjevně vychází z toho, že se v tomto případě jedná o (chybný) závazný právní názor krajského soudu. Pátá věta v odstavci 59 napadeného rozsudku by přitom skutečně mohla jako celek budovat dojem závazného posouzení ze strany krajského soudu.

Upřesnění obsažené v závěru této věty v závorce však představuje spíše ne zcela vhodné vymezení otázky, kterou by se měl stěžovatel v dalším řízení zabývat. Uvedl-li zde krajský soud text „*a je tak pravděpodobné, že byl způsobilý i v době, kdy byl zastaven policejní hlídkou*“, nelze to vnímat jako hodnocení lékařského posudku ze strany soudu, nýbrž jako parafrázi žalobcovy argumentace, aby bylo patrné, proč je daná skutková okolnost pro věc podstatná. Krajský soud ostatně objektivně nemohl posuzovat vliv lékařského posudku na materiální stránku přestupku, tj. tuto otázku věcně přezkoumat, jestliže z důvodu jejího neposouzení stěžovatelem shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Aby Nejvyšší správní soud předešel nejistotě ohledně toho, k čemu stěžovatele krajský soud zavázal, uvádí, že stěžovatel bude v dalším řízení povinen se s námitkou absence společenské škodlivosti řádně vypořádat a při posuzování této námítky nebude vázán žádným konkrétním hodnocením lékařského posudku vystaveného v době po spáchání přestupku, respektive žádnými skutkovými závěry, které mohou z tohoto posudku plynout.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Jelikož napadený rozsudek v podstatné míře obstál, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem krajského soudu korigovaným tímto rozsudkem Nejvyššího správního soudu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75, č. 1865/2009 Sb. NSS).

[13] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel (žalovaný) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci plný úspěch a náhrada nákladů by mu sice náležela, ale neučinil žádný úkon, a proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2025

JUDr. Ing. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu